2Kr kapitola 23.

[1] Král obeslal všechny starší z Judy a z Jeruzaléma, aby se k němu shromáždili. [2] Potom vystoupil král do Hospodinova domu a s ním všichni judští muži a všichni obyvatelé Jeruzaléma, i kněží a proroci, veškerý lid, malí i velicí. I předčítal jim všechna slova Knihy smlouvy, nalezené v Hospodinově domě. [3] Poté se král postavil na své stanoviště a uzavřel před Hospodinem smlouvu, že budou následovat Hospodina a zachovávat jeho příkazy, svědectví a nařízení z celého srdce a z celé duše a plnit slova této smlouvy, jak jsou napsána v této knize. Všechen lid se za smlouvu postavil. [4] Nato král přikázal veleknězi Chilkijášovi a jeho kněžským zástupcům i strážcům prahu, aby vynesli z Hospodinova chrámu všechny předměty zhotovené pro Baala, Ašéru a veškerý nebeský zástup. Venku za Jeruzalémem na polích kidrónských je spálili a prach z nich odnesli do Bét-elu. [5] Zakázal činnost žrecům, které dosadili judští králové a kteří pálili kadidlo na posvátných návrších judských měst a v okolí Jeruzaléma, i těm, kteří pálili kadidlo Baalovi, slunci, měsíci, souhvězdím a veškerému nebeskému zástupu. [6] Dal vynést z Hospodinova domu posvátný kůl ven za Jeruzalém do Kidrónského úvalu. V Kidrónském úvalu jej spálil, rozdrtil na prach a prach z něho rozházel po hrobech prostého lidu. [7] Zbořil domečky zasvěcenců bohyně lásky, které byly v prostoru Hospodinova domu, v nichž ženy tkaly stany pro Ašéru. [8] Přivedl všechny kněze z judských měst a poskvrnil posvátná návrší, na nichž kněží pálili kadidlo, od Geby až po Beer-šebu. Zbořil posvátná návrší u bran, i to, které bylo u vchodu do brány Jóšuy, velitele města, nalevo, vchází-li se do městské brány. [9] Kněží těchto posvátných návrší nesměli vystupovat k oltáři Hospodinovu v Jeruzalémě, směli ovšem jíst nekvašené chleby se svými bratřími. [10] Poskvrnil i Tófet v Údolí syna Hinómova, aby už nikdo neprovedl svého syna nebo dceru ohněm k poctě Molekově. [11] Odstranil koně, které judští králové darovali k poctě slunce, od vchodu do Hospodinova domu až po síň kleštěnce Netan-meleka, která byla ve sloupořadí; sluneční vozy spálil ohněm. [12] Král také zbořil oltáře, které byly na střeše, v Achazově pokojíku, a které udělali judští králové, i oltáře, které udělal na obou nádvořích Hospodinova domu Menaše; pospíšil si odstranit je odtud a prach z nich dal rozházet v Kidrónském úvalu. [13] Též posvátná návrší naproti Jeruzalému, jižně od Hory zkázy, jež vybudoval Šalomoun, král izraelský, pro Aštoretu, ohyzdnou modlu Sidóňanů, pro Kemóše, ohyzdnou modlu Moábců, a pro Milkóma, ohavnou modlu Amónovců, král poskvrnil. [14] Posvátné sloupy roztříštil, posvátné kůly skácel a místa po nich naplnil lidskými kostmi. [15] Také oltář v Bét-elu, posvátné návrší, které udělal Jarobeám, syn Nebatův, jenž svedl Izraele k hříchu, také tento oltář i s posvátným návrším zbořil; posvátné návrší spálil a rozdrtil na prach a spálil i posvátný kůl. [16] Pak se Jóšijáš ohlédl a spatřil hroby, které byly na té hoře. Dal z těch hrobů vyzvednout kosti a spálil je na oltáři. Tak jej poskvrnil podle Hospodinova slova, které provolal muž Boží, jenž tyto události předpověděl. [17] Král se otázal: "Co je to za náhrobek, který vidím?" Mužové města mu odvětili: "To je hrob muže Božího, který přišel z Judy a předpověděl tyto události, to, co jsi učinil s bételským oltářem." [18] Poručil: "Nechte ho v klidu. Ať nikdo nehýbá jeho kostmi." Ušetřili tedy jeho kosti i kosti proroka, který přišel ze Samaří. [19] Všechny domy na posvátných návrších v samařských městech, které udělali izraelští králové a jimiž uráželi Hospodina, Jóšijáš odstranil; naložil s nimi stejným způsobem, jako to učinil v Bét-elu. [20] Všechny kněze posvátných návrší, kteří tam byli, obětoval na oltářích, na nichž spaloval lidské kosti. Potom se vrátil do Jeruzaléma. [21] Král vydal rozkaz veškerému lidu: "Slavte hod beránka Hospodinu, svému Bohu, jak je psáno v této Knize smlouvy." [22] Takový hod beránka nebyl slaven ode dnů soudců, kteří soudili Izraele, ba ani po všechny dny králů izraelských a králů judských. [23] Až v osmnáctém roce vlády krále Jóšijáše se v Jeruzalémě slavil takový Hospodinův hod beránka. [24] Jóšijáš také vymýtil vyvolavače duchů zemřelých, jasnovidce, domácí bůžky, hnusné modly i všelijaké ohyzdné bůžky, které bylo možno vidět v zemi judské a v Jeruzalémě. Tak se naplnila slova zákona napsaná v knize, kterou nalezl kněz Chilkijáš v Hospodinově domě. [25] Nebyl mu podoben žádný král před ním, který by se obrátil k Hospodinu celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou a činil vše podle zákona Mojžíšova. A ani po něm nepovstal žádný jemu podobný. [26] Avšak Hospodin neupustil od svého velikého planoucího hněvu, kterým vzplanul proti Judovi pro všechny urážky, jimiž ho urážel Menaše. [27] Hospodin řekl: "Odvrhnu od sebe i Judu, jako jsem odvrhl Izraele. Zavrhnu toto město, které jsem vyvolil, Jeruzalém, i tento dům, o němž jsem prohlásil: Zde bude dlít mé jméno." [28] O ostatních příbězích Jóšijášových, o všem, co konal, se píše, jak známo, v Knize letopisů králů judských. [29] Za jeho dnů táhl farao Néko, král egyptský, na pomoc králi asyrskému k řece Eufratu. Král Jóšijáš vyšel proti němu. Farao jej usmrtil v Megidu, sotva ho spatřil. [30] Jeho služebníci jej mrtvého odvezli z Megida, přivezli do Jeruzaléma a pohřbili ho v jeho hrobě. Lid země vzal Jóšijášova syna Jóachaza, pomazali ho a dosadili za krále po jeho otci. [31] Jóachazovi bylo třiadvacet let, když začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě tři měsíce. Jeho matka se jmenovala Chamútal; byla to dcera Jirmejáše z Libny. [32] Dopouštěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, zcela tak, jak se toho dopouštěli jeho otcové. [33] Farao Néko jej spoutal u Ribly v zemi Chamátu, aby už nekraloval v Jeruzalémě, a uvalil na zemi poplatek sto talentů stříbra a talent zlata. [34] Farao Néko dosadil za krále Eljakíma, syna Jóšijášova, místo jeho otce Jóšijáše a změnil mu jméno na Jójakím. Jóachaza odvlekl do Egypta a on tam zemřel. [35] Jójakím musel faraónovi odvádět stříbro a zlato. Proto vyměřil zemi daně, aby mohl odvádět příslušný obnos podle faraónova rozkazu. Podle svého výměru vymáhal stříbro a zlato na každém, i na lidu země, aby je mohl odvádět faraónovi Nékovi. [36] Jójakímovi bylo dvacet pět let, když začal kralovat, a kraloval v Jeruzalémě jedenáct let. Jeho matka se jmenovala Zebúda; byla to dcera Pedajáše z Rúmy. [37] Dopouštěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, zcela tak, jak se toho dopouštěli jeho otcové.